

Udskriftsdato: 14. december 2025

KEN nr 10683 af 01/06/2005 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse C-22-05 om hjælpemiddel - forbrugsgode - sædvanligt indbo - elevationssengebund

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3500576-04

Ankestyrelsens principafgørelse C-22-05 om hjælpemiddel - forbrugsgode - sædvanligt indbo - elevationssengebund

Resume:

En elevationsseng/-sengebund var et forbrugsgode, men kunne ikke betragtes som sædvanligt indbo. Der var ikke tilstrækkeligt grundlag for at antage, at en elevationsseng/-sengebund var så almindeligt udbredt, at den normalt forefandtes i ethvert hjem, der måtte ønske det.

Love:

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 280 af 5. april 2005 - § 98, stk. 1

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 113, stk. 1

Sagsfremstilling:

Sagen drejede sig om en mand, der led af følger efter en rygskade. Mandens praktiserende læge henvendte sig på mandens vegne ved brev af 29. marts 2004 til kommunen for at forhøre sig om muligheden for, at han ville kunne forsynes med en indstillelig seng eller sengebund, der ville kunne gøre det muligt at elevere benene med bøjede knæ til aflastning af ryggen.

Kommunen meddelte ved afgørelse af 6. maj 2004 afslag. Det vurderedes, at funktionsnedsættelsen efter brokoperationen ikke var varig, og at der ved genoptræning ville kunne nås op på funktionsniveauet før operationen.

Kommunen oplyste endvidere, at manden selv havde købt en elevationsseng hos Jysk d. 30. marts 2004, og at der normalt ikke kunne ydes støtte til forbrugsgoder, som man selv havde anskaffet inden bevilling var givet.

Manden havde til kommunen oplyst, at han tidligere havde klaret sig med en kassepude, som underbenene kunne lejres på i sengen og derved kunne ryggen aflastes.

I klagen over kommunens afgørelse blev det bl.a. anført, at spinaltraumet var forværret på grund af følgevirkninger efter narkosen under en brokoperation, og at der derfor var behov for en elevationssengebund.

Kommunen bemærkede ved genvurderingen, at aflastning af ryggen ville kunne ske med en terningepude, der løftede underbenene op, så lårene stod lodret og knæene bøjede 90 grader. Manden havde hidtil anvendt denne løsning til aflastning af ryggen med egen firkantet fodpude. Kommunen fandt, at en lejringspude med denne funktion ville kunne bevilges som et hjælpemiddel.

Det var kommunens opfattelse, at en elevationssengebund ville være en overkompensering af den faktiske funktionsnedsættelse.

Kommunen oplyste endvidere, at der ved afgørelsen ikke var lagt vægt på, at forbrugsgodet var anskaffet.

Nævnet stadfæstede kommunens afgørelse, men med en anden begrundelse.

Nævnet vurderede, at en elevationssengebund var et almindeligt forbrugsgode, som i stor udstrækning indgik som sædvanligt indbo.

Nævnet lagde vægt på samfundsudviklingen i forhold til folks forbrugs- og levevaner. Det var nævnets opfattelse, at anskaffelse af en elevationssengebund efterhånden var så udbredt, at det måtte betragtes som almindeligt indbo.

I klagen til Ankestyrelsen oplyste manden, at dér, hvor han boede, var han den eneste ud af 7 husstande med voksne og børn, der havde en elevationsseng og havde behov herfor.

Han oplyste endvidere bl.a., at det var narkosen i forbindelse med operationerne, der var årsag til den forværrede tilstand.

Det fremgik af nævnets genvurdering, at nævnets vurdering ikke byggede på statistisk materiale. Danmarks Statistik havde sommeren 2004 oplyst, at der ikke var foretaget undersøgelser om udbredelsen af elevationssengebunde.

Nævnet fandt ikke, at årsagen til mandens funktionsnedsættelse var afgørende, og oplyste, at afgørelsen alene byggede på en vurdering af, at det ansøgte var et almindeligt forbrugsgode, som i stor udstrækning indgik som sædvanligt indbo.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om et forbrugsgode i form af en elevationsseng/-sengebund kunne betragtes som sædvanligt indbo, jf. servicelovens § 98, stk. 1, sammenholdt med § 18, stk. 5, i Socialministeriets dagældende bekendtgørelse nr. 195 af 20. marts 2003 om ydelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven.

Afgørelse:

En elevationsseng/-sengebund var et forbrugsgode, men kunne ikke betragtes som sædvanligt indbo.

Nævnet skulle derfor foretage en konkret vurdering af, om manden på denne baggrund var berettiget til støtte efter servicelovens § 98.

Begrundelsen for afgørelsen var, at der efter Ankestyrelsens opfattelse ikke var tilstrækkeligt grundlag for at betragte en elevationsseng/-sengebund som sædvanligt indbo.

Ved sædvanligt indbo forstås forbrugsgoder, der normalt forefindes i ethvert hjem, der måtte ønske det. Det drejede sig f.eks. om almindelige stole, borde, senge, telefoner, TV-apparater, videomaskiner, båndoptagere m.v. Hvilke forbrugsgoder, der indgår i sædvanligt indbo, vil løbende ændres i takt med den almindelige samfundsudvikling.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at der ikke fandtes dokumentation eller i øvrigt oplysninger, der tydede på, at en elevationsseng/-sengebund var så almindeligt udbredt, at den normalt forefandtes i ethvert hjem, der måtte ønske det.

Ankestyrelsen havde ikke ved yderligere undersøgelser, bl.a. ved henvendelser til Danmarks Statistik og Forbrugerstyrelsen, kunnet få tilstrækkeligt belyst, i hvor stort omfang elevationssenge/-sengebunde var udbredt i befolkningen.